

paa Listerne i Genhold til Bestemmelsen i § 17. Det vilde være blevet en ganske passiv Indretning i alle Maader; en saadan Anstalt vilde ikke faa den fjerneste Indflydelse paa disse Forholds Udvikling her i Landet eller paa at modarbejde Hyppigheden af Ulykkestilfælde, det var en ren Regnemaskine, som regnede ud: saa meget skal der udredes. Dette var Statsanstaltens Opgave foruden at fastsætte Pensionerne; men i denne sidste Henseende skulde der være Appel til et Raad, saaledes som det ogsaa er genoptaget i det Forslag, vi havde til Forhandling i Forgaars; det vil altsaa sige, at Statsanstaltens Bestyrelse i de allerfleste Tilfælde ikke vilde komme til at fastsætte disse Pensioner. Imidlertid var der dog den Egenkab ved denne Statsanstalt, at det var den, til hvem de forsørgelsesberettigede alene kunde ty, det var den, de havde at holde sig til med Hensyn til deres Forsørgelse; jeg har allerede nævnt, at der var aabnet Udgang til Udtrædelse for de bedste, sikreste og største Virksomheder. — Jeg skal nu omtale den Maade, paa hvilken man vilde tilvejebringe Midlerne til at udrede disse Forsørgelser, og man vilde da overbevise sig om, at denne Statsanstalt i Virkeligheden vilde komme til at staa paa ganske overordentlig svage Fødder. Den Maade, hvorpaa de aarlig tilkommende Beløb skulle opkræves, var ikke den, at man aarlig opkrævede de Beløb, som i Tidens Løb vilde medgaa i Anledning af det paagældende Aars Ulykker; nej, det var omtrent $\frac{1}{16}$ af det, multipliceret det første Aar med 3, det andet Aar med 2 og det tredje Aar med $1\frac{1}{2}$; det vil altsaa sige, at kun $\frac{1}{16}$ af det nødvendige Beløb opkræves for det første Aar, $\frac{2}{16}$ for det andet Aar, $\frac{1}{10}$ for det tredje Aar osv., medens det skulde overlades til Fremtiden at udrede det øvrige. Jeg vil sætte, at den Kapital, som det første Aars Ulykker udfordrede til at udrede Forsørgelserne for al Fremtid for de Ulykkestilfælde, som i Aaret vare forekomne, var 800,000 Kr.; det er et Tal, som vistnok nogenlunde vil svare til Virkeligheden. Af disse 800,000 Kr. vilde der da kun blive opkrævet ca. 160,000 Kr.; de 640,000 blev altsaa Anstaltens udekkede Forpligtelser for dette første Aar. I det næste Aar tilkom der atter for 800,000 Kr. kapitaliseret Ulykkesforsørgelse, og deraf vilde der blive opkrævet ca. 200,000 Kr., men de resterende 600,000 Kr. ville blive lagte over paa Fremtidens Ansvar som Gæld. I det tredje vil der blive opkrævet 225,000 Kr., men Resten, ca. 575,000 Kr., vil paa samme Maade blive fremtidig Gæld. Denne Statsanstalt vilde altsaa sandsynligvis allerede

efter 3 Aars Forløb staa med en Gæld paa over $1\frac{1}{2}$ Million Kr., og denne Gæld vil vokse i mindst 50 Aar, om end efter en aarlig aftagende Maalestof paa Grund af den stadigt voksende Afgang ved Dødsfald, og tilsidst naa et Beløb af mange Millioner, inden Egevægtstilstanden indtraadte, hvor der aarlig afgik lige saa mange døde af Invaliditet og Enter, som der tilkommer ny. Denne Anstalt havde Regeringen med god Grund — mener jeg — nægtet at give Statens Garanti, thi jeg kan ikke se rettere, end at, naar man tillod de bedste Industrier at holde sig uden for den, og man saa finansielt byggede paa en saadan Grund, vilde det ikke være umuligt, at Anstalten i Tidens Løb kunde blive insolvent med de mange Millioners Gæld, som skulde hvile paa disse Industrier, der muligvis for en større Del vare svage og til Dels ikke i Stand til at udrede Beløbet. Man har hidtil intetsteds accepteret en Statsulykkesforsikringsanstalt. I Tyskland har man af en Mængde forfælske Grunde fra alle Sider forkastet den; i Østerrig har man ogsaa en anden Ordning; i Sverige har man heller ikke turdet bestemme sig derfor; i Norge taler man endnu om den, og det er jo muligt, at der kommer en saadan, men jeg vil dog se det, før jeg tror det; i Finland har man nu i disse sidste Dage faaet en Ansvarsløst med Forsikringspligt, som skal gælde fra den 1ste Januar 1897; det er altsaa et Aars Respit, man giver der. Det er en Lovgivning, af hvilken man i Finland er meget stolt, den er nemlig den tredje fuldbragte Lovgivning i Europa paa dette Omraade; Loven slutter sig — hvad jeg skal tillade mig nærmere at paavise for det Udvalg, som er nedsat i disse Sager — i meget væsentlige Henseender til det Lovforslag, som foreligger her i Dag, og ganske jærlig i den Henseende, at Arbejdsgivernes Erstatningspligt forbliver af individuel Bestaffenhed, hvorhos det udtrykkelig er bestemt, at de paagældende skulde forsikres i de bestaaende Ulykkesforsikringselskaber eller hos Foreninger, som maatte danne sig, men dog saaledes, at hvis man skulde føle nogen Ulempe af denne Ordning, er der aabnet Udgang til senere ved Siden af at oprette en Statsforsikringsanstalt, hvor imidlertid Ansvaret skulde afgives paa samme individuelle Maade. I Stedet for denne Statsanstalt, som efter vor Overbevisning vilde blive en aldeles passiv Indretning, som slet ligner et Forsikringselskab, have vi da foreslaaet Oprettelsen af et Arbejdsraad. Vi ville ganske vist lade de private Forsikringselskaber og Foreninger i indbyrdes Kon-